

Goed Nieuwsbrief

Nr. 48

juli 2016

De Goed Nieuwsbrief is een uitgave van Roelof Tichelaar en heeft als doelstelling:

- de verspreiding van christelijke spiritualiteit
- het informeren over geestelijke hulpverlening en weerbaarheid
- het aankondigen van nieuwe ontwikkelingen, lezingen en boeken

Voor meer informatie op internet: www.roeloftichelaar.nl en www.weerbaarheidstrainer.nl

Heeft u deze Goed Nieuwsbrief van iemand anders doorgestuurd gekregen en wilt u deze in de toekomst ook zelf ontvangen, of stelt u de ontvangst niet op prijs, stuurt u dan een email naar: info@roeloftichelaar.nl.

U kunt ook schrijven naar: Schutstraat 112, 7901 EH Hoogeveen.

Het overnemen van de inhoud mag, maar dan graag met bronvermelding.

Kent u mensen die mogelijk geïnteresseerd zijn in deze Goed Nieuwsbrief, stuurt u hem gerust door!

De Goed Nieuwsbrief is en blijft natuurlijk gratis. Een vrijwillige donatie is echter van harte welkom.

Dat kan op bankrekeningnummer (IBAN:;) NL28INGB0749790989 (BIC: INGBNL2A) t.n.v. R. Tichelaar te Hoogeveen, onder vermelding van 'gift'.

Inhoud:

Beste mensen	2
Johanneskracht: het tonen van je eigen unieke kleuren	3
Inspiratie	8
Gebed	8

Beste mensen,

Van harte welkom in deze 48^e editie van de Goed Nieuwsbrief. Door diverse omstandigheden is het mij helaas niet gelukt om voor de maand juni een nieuwsbrief klaar te krijgen. Maar goed: dat is ook de vrijheid die ik mezelf heb gegeven toen ik - meer dan 5 jaar geleden alweer - met dit initiatief begon. In deze 5 jaar zijn er gemiddeld toch iets meer dan 9 Goed Nieuwsbrieven per jaar verschenen.

De afgelopen maanden zijn er weer enkele giften binnengekomen en bij deze wil ik u hier hartelijk voor bedanken.

In deze editie een artikel over de Johanneskracht en de betekenis van dialoog. En verder natuurlijk weer een stuk inspiratie en ter afsluiting een gebed.

Ik wens u een goede zomer, veel leesplezier en inspiratie toe.

Roelof Tichelaar

Icoon van Johannes de Doper

Johanneskracht: het tonen van je eigen unieke kleuren

Vrijheid van meningsuiting is een groot goed en een belangrijk kenmerk van een democratische samenleving. Deze vrijheid kan - net als iedere andere vrijheid overigens - misbruikt worden door respectloos te spreken of te schrijven over mensen die anders denken of geloven.

In onze Grondwet worden het verbod op discriminatie en de vrijheid van godsdienst en meningsuiting beschreven. Soms komen die verschillende artikelen met elkaar op gespannen voet te staan.

Daarom hebben we meer dan de wet nodig om een hoge moraal na te streven. De ware geestelijke moraal komt van binnenuit en heeft te maken met liefde, respect, eerlijkheid en duidelijkheid.

Wat religie en godsdienst betreft: het spreekt voor zich dat we mensen met een ander geloof respecteren. Het gaat hierbij niet alleen om een respectvolle houding - die slechts iets over de buitenkant zegt - maar ook om vanuit het hart dit respect te voelen en van daaruit te handelen. In alles is het de ware gezindheid van het hart die telt en niet alleen wat we aan de buitenkant aan de wereld tonen.

Dat hier een verschil tussen kan zitten, werd al krachtig door Jezus benoemd toen Hij sprak over de Farizeeën in Zijn tijd. Hij noemde hen 'witgepleisterde graven': mooi en schoon aan de buitenkant, maar verrot vanbinnen. Krachtige taal van de Messias, die de harde confrontatie niet uit de weg ging.

Hoe krachtig en duidelijk mogen we zijn als het om onze religieuze waarheden gaat? Want we kunnen ook te terughoudend zijn om onze eigen unieke kleuren aan de wereld te tonen. De reden daarvan kan zijn dat we bang zijn voor de confrontatie of om anderen te kwetsen.

Jezus gaf Zijn leerlingen - en indirect ons dus ook - de opdracht hun licht aan de wereld te tonen, het niet onder de korenmaat te verbergen, maar het op een berg te zetten, zodat iedereen het kan zien.

Ook Johannes de Doper was iemand die de duidelijkheid niet schuwde. Zijn verschijning - sprinkhanen en wilde honing etend en gekleed in een kamelenharen mantel met een leren gordel - deed het vermoeden bevestigen dat hij niet iemand was die veel rekening hield met de al te gevoelige zielen die snel gekwetst waren. Hij beschikte over de rauwe vuurkracht die niets te raden overliet. Zijn wilde natuur diende hem als krachtbron om de boodschap van God te verkondigen: duidelijk en nietsontziend. Hij maakte zich er absoluut niet druk om zich geliefd te maken bij het volk. Doordat Hij God dient, is hij geestelijk helemaal vrij. Johannes is waarachtig, krachtig en vrij, omdat de goddelijke

Geestkracht in hem werkzaam is. Hij heeft geen masker nodig en bekommert zich niet om zijn uiterlijke verschijning. Hij gaat het gevaar niet uit de weg en is zeker geen politiek correcte fatsoensrakker.

Zijn taak was de weg voor te bereiden voor iemand die groter is dan hij: Jezus Christus. Dergelijke taken zijn slechts voorbehouden aan diegenen die sterk van geest zijn en zich niet door de meningen van anderen laten ombuigen.

Johannes de Doper staat tevens voor de vuurkracht in ons hart, waarmee we onze eigen unieke kleuren tonen, ongeacht wat de wereld er van vindt.

Ik geloof dat wij allen kenmerken van de personages in de Bijbel in ons meedragen en dat ieder levensverhaal ons iets te zeggen kan hebben. Johannes leert ons dat we niet al te voorzichtig moeten zijn als we de dialoog met anderen aangaan.

Op geloofsgebied heeft die al te voorzichtige houding tot het zogenaamde 'iets-isme' geleid: 'Ik geloof wel dat er iets is, maar ik weet niet wat. Maar er is wel meer tussen hemel en aarde...'

Natuurlijk staat het een ieder vrij om in het 'iets-isme' te geloven. En natuurlijk is het zo dat die grote geestelijke werkelijkheid ons verstand ver te boven gaat.

En natuurlijk mogen we niet oordelen over anderen. Maar in het 'iets-isme' is ook veel vaagheid. Het is ook lekker veilig, want je kwetst niemand en gaat er van uit dat ieder geloof op hetzelfde neerkomt. De verschillende religies belanden allemaal op één hoop en in een onderlinge dialoog zijn de unieke, mooie en felle kleuren verworpen tot een kleurloze massa. Johannes is in ieder geval geen fan van het iets-isme. Hij staat voor een krachtige boodschap: de boodschap van verlossing door Jezus Christus. Daar was hij letterlijk voor in de wieg gelegd.

Omdat ik er bewust voor gekozen heb christen te zijn, kies ik er ook bewust voor om geen moslim, hindoe of boeddhist te zijn. Voor alle duidelijkheid: ik acht mijzelf niet beter dan de aanhangers van deze religies. Maar ik heb er ook niet voor gekozen daar een aanhanger van te zijn, om de eenvoudige reden dat ik ervan overtuigd ben dat het aanvaarden van de verlossing door Jezus Christus de belangrijkste reden is waarom mensen op aarde geboren zijn. Hiermee ontken ik ook niet de waarde van de spirituele kern van andere religies, want zij kunnen een bepaalde fase in de spirituele ontwikkeling vertegenwoordigen, net zoals de periode van het Oude Testament een belangrijke fase was. En daarbij gaat het dus niet om de menselijke religies zelf, maar om de geestelijke ontwikkeling die zij vertegenwoordigen. Iedere vorm van geestelijke ontwikkeling heeft zin. Het is zelfs zo dat iemand van een andere religie die met zijn hart uitreikt naar God, sterker met Christus verbonden kan zijn dan de christen die Hem alleen verstandelijk belijdt. Bovendien kunnen we van andere culturen en religies leren, kunnen ze er zelfs toe bijdragen dat onze eigen religie verdiept wordt. Maar het uiteindelijke doel van alles is de verlossing door Jezus Christus.

Ik herinner me nog goed dat mijn boek 'De kracht van Christus in ons' bij uitgeverij Ankh Hermes zou worden uitgegeven. Dit boek gaat over de bescherming tegen ongewenste geestelijke invloeden: de demonische wereld waar mensen het slachtoffer van kunnen worden. In dromen was mij geleerd om demonische invloeden letterlijk in naam van Christus weg te sturen. Zowel in mijn eigen leven als in mijn werk als geestelijk hulpverlener bleek dit krachtig te werken en met name daar ging dit boek over. Het was zelfs de kern van het boek.

In een voorgesprek vroeg de uitgever of het boek niet wat 'universeler' zou worden als ik in plaats van 'in naam van Christus' zou schrijven: 'in naam van het licht'

waar het ging over het wegsturen van de demonen. Ik begrijp dat als je ‘in naam van het licht’ schrijft, je wellicht een breder publiek kunt bereiken, zeker omdat Ankh Hermes een spiritueel leespubliek heeft, waaronder ook veel mensen die het christendom bewust vaarwel hebben gezegd. Economisch, strategisch en rationeel allemaal zeer begrijpelijk, maar natuurlijk gaf ik ogenblikkelijk te kennen dat dit absoluut niet zou gebeuren. Als mensen zich storen aan Christus is dat hun probleem en niet het mijne. Wordt Hij in de Bijbel niet de hoeksteen genoemd waaraan de bouwlieden zich stoten? Het is heel eenvoudig: je gelooft wél of je gelooft níet dat Jezus Christus de zoon van God is en dat Hij ons verlost heeft. We kunnen hier eindeloos over filosoferen en het van zoveel mogelijke kanten belichten, maar uiteindelijk geloof je het wel of niet.

In deze tijd zijn er nogal wat spirituele stromingen die weliswaar elementen van het christendom in zich hebben (en zelfs het woord ‘verlossing’ niet schuwen), maar waarin de spirituele kern ervan ontbreekt. Die kern is de verlossingsdood door Jezus Christus. In plaats daarvan prediken zij de zelfverlossing. We moeten het op eigen kracht doen, leven na leven zelfs.

We moeten zelf ons karma opruimen om waardig genoeg te zijn om ooit, na talloze levens op aarde of elders, de hemel weer binnen te kunnen treden.

In de praktijk is de frustratie van veel oprecht strevende mensen groot, omdat ze dagelijks merken dat ze als mens toch beperkt blijken. En dat is ook zo. Zodra we als geest in een stoffelijk lichaam geboren worden, kleeft de onvolmaaktheid onherroepelijk aan ons. Als we teveel bezig zijn met eigenmachtige zelfverbetering, raken we op onszelf gericht in plaats van op God. We gaan uit van eigen kracht, in plaats van de genadekracht van de Geest. Een vorm van spiritueel perfectionisme slaat toe en we raken gevangen in de illusie dat we er nog lang niet zijn. Maar de genade leert ons: ‘Je bent er al!’

Jaren geleden kwam er een ongeneeslijk zieke vrouw naar me toe. Ze wist dat ze snel zou sterven. Ze was zwaar depressief en vroeg of ik met haar wilde bidden. Natuurlijk stemde ik graag toe. Maar ik vroeg haar ook wat voor soort geestelijk voedsel zij tot zich nam. Ze noemde een aantal boeken, waarvan ik wist dat daarin uitgegaan werd van de zelfverlossing. Zij ervoer haar karmische last als heel zwaar. Toen het besef van de totale verlossing door Jezus tot haar hart doordrong, verdween de depressie als sneeuw voor de zon. Enige tijd later is ze in vrede gestorven.

Jezus vertelt in de Bijbel Zijn leerlingen het volgende verhaal. Een Farizeeër en een tollenaar komen in de tempel om te bidden. De Farizeeër stond er met een trotse houding en dankte God dat hij niet was zoals de andere mensen: geen rover, geen bedrieger, geen echtbreker en ook niet zoals de tollenaar. ‘Ik vast tweemaal per week en geef de tienden van al mijn inkomsten.’

De tollenaar bleef echter bij de ingang staan en durfde niet eens zijn ogen op te heffen naar de hemel, en bad: ‘O God, wees mij zondaar genadig.’

Geloof me, zei Jezus, deze ging naar huis met een hart dat God meer welgevallig was dan dat van de Farizeeër. Want wie zichzelf verhoogt, zal vernederd worden en wie zichzelf vernedert, zal verhoogd worden. (*Lucas 18: 10-14*)

Jezus verkiest de eerlijke zelfkennis en gezonde deemoed van de tollenaar boven de hoogmoedige, prestatiegerichte houding van de Farizeeër. Die Farizeeër zal ongetwijfeld zijn best hebben gedaan een goed mens te zijn, maar de essentie ontging hem en hierdoor verviel hij tot hoogmoed.

De deemoed past bij de genade. Ik mag ervan doordrongen raken dat mijn eigen prestaties zeer beperkt zijn en hierdoor uitreiken naar die grotere kracht van de heilige Geest of het Christusbewustzijn dat in ons allen wil ontwaken. Het is die kracht waarmee we de demonen kunnen wegsturen en waarmee onze menselijke beperkingen weggewassen worden. Het is de kracht die onze plek in de hemel garandeert. Daar komt ook de uitspraak vandaan dat het bloed van Jezus ons reinigt van onze zonden. En aan het kruis, een ogenblik voor Zijn aardse dood, riep Jezus: 'Tetelestai'. Dit wordt meestal vertaald met 'het is volbracht', maar een goede vertaling zou ook kunnen zijn: 'het is betaald'.

Het karma van de mens is ingelost als hij de verlossing door Jezus Christus met heel zijn hart aanvaardt. Dat is de kern van het evangelie. Wordt deze kern er uit gesneden, dan blijft er een dood omhulsel over, ook al wordt er veelvuldig over Jezus gesproken. En in deze kern geloof je wél of niet.

Het is deze kern die al decennia lang krachtig in mijn dromen en inspiratie naar voren wordt gebracht. Zo krachtig en duidelijk dat ik er niet omheen kan en zeker niet wil.

Ik merk dat dit geloof de vuurkracht aanwakkert en blij maakt vanbinnen.

Op dit gebied kan en wil ik dan ook geen concessies doen om andere religies te sparen. Dat is in een open en gelijkwaardige dialoog ook helemaal niet nodig.

Het gaan van je eigen weg hoeft nog niet te betekenen dat je je krampachtig afsluit voor de visie van anderen. Het aangaan van een dialoog kan juist heel waardevol zijn. Het kan er toe leiden dat je tot de conclusie komt dat je je eigen visie moet bijstellen. Maar misschien word je er juist door gesterkt om bij je eigen visie te blijven.

Dit gebeurde met mij, toen ik jaren geleden de stichting verliet waar ik jarenlang hoofdredacteur van een spiritueel blad was geweest. De trouw aan mijn eigen standpunt leidde er uiteindelijk toe dat mijn tijd was gekomen om te gaan.

Soms kom je voor die principiële keuzes te staan, zeker als je niet langer de ruimte wordt gegeven je eigen unieke kleur te delen met het publiek. Een ook daar was het de rol van Jezus Christus die er naar mijn beleving subtiel uitgesneden werd onder het mom van: 'Wat blijft er bij de verlossing door Jezus dan nog over van je eigen verantwoordelijkheid?' Wel, deze verantwoordelijkheid blijf je ten volle houden. Moet een drenkeling kiezen om te verdrinken, omdat hij per se van zichzelf op eigen kracht op het droge moet komen? Of mag hij de hand die hem redt in dankbaarheid vastpakken en zich op het droge laten trekken? Ik kies voor het laatste. Zo'n redder is Jezus Christus en dit doet niets af van mijn eigen verantwoordelijkheid. Is het niet juist de verantwoordelijkheid van de drenkeling om de hand van zijn redder vast te grijpen?

Inzichten van anderen kunnen inspirerend en dus een vorm van geestelijk voedsel voor ons zijn. Maar met geestelijk voedsel moeten we ook voorzichtig zijn, want niet alles is goed voor ons. Sommige mensen verslinden bergen spirituele boeken, maar vinden geen rust vanbinnen. Ze lijken op bouwlieden die al het materiaal voor het te bouwen huis op een hoop hebben gegooid. Alle onderdelen hebben ze verzameld, maar er is geen structuur; de samenhang ontgaat hen.

Door de innerlijke chaos die er zo ontstaat, zien ze op een gegeven moment door de bomen het spirituele bos niet meer.

Niet al het geestelijk voedsel is goed voor ons. Daarom moeten we het toetsen en bij onszelf te rade gaan wat het met ons doet. Welk voedsel past bij ons? Daarbij

moeten we goed op onze innerlijke signalen letten en daar ook daadwerkelijk iets mee doen.

We moeten voor ogen houden dat de demonische geestenwereld niets liever doet dan leugens zaaien. Zij zaaien het zaad van distels tussen het gezonde gewas, zodat de leugen de waarheid zal vertroebelen. Zou het kwaad alleen maar leugens verkondigen, dan zou er geen gevaar dreigen, omdat we het onmiddellijk zouden herkennen. Maar het is de vermenging van leugen met waarheid die het zo gevaarlijk maakt. En daarom is het toetsen van geestelijk voedsel zo belangrijk. Als iemand beweert door Gods geestenwereld geleid te worden en de verlossing door Jezus daarin ontkend wordt, dan doorstaat dit voor mij niet de toets van zuiverheid. Er is immers maar één geestenwereld van God en één heilige Geest, één goddelijke bron.

Veel mensen menen dat, wanneer we op spiritueel/religieus terrein met elkaar in dialoog gaan, we uit respect voor die ander onze eigen waarheid niet volop mogen laten zien of horen. Zolang we dat niet doen, zullen we nooit tot een echte dialoog komen. Een ware dialoog is pas mogelijk als we onze visie open durven te delen met die ander en tegelijk respect hebben voor zijn of haar visie. We achten onszelf niet groter dan die ander en proberen ons in hem of haar te verplaatsen.

Voor mij werkt het niet om tot elkaar te komen door alle godsdiensten als 'één pot nat' te beschouwen. Ik probeer zowel oog te hebben voor wat we delen, als voor de dingen waarin we ons van elkaar onderscheiden. Dat mag, dat is niet erg.

Als ik dat van mijzelf niet mag, zeg ik eigenlijk dat het hebben van verschillende opvattingen niet goed is en dat werpt een barricade op tussen mensen. Juist door ook de verschillen te benoemen, zullen we wederzijdse vrijheid kunnen ervaren. Ieder mens beleeft de waarheid op een eigen unieke manier en wat is er mooier dan elkaar in onze binnenwereld uit te nodigen om daar zonder oordeel en met verwondering naar te kijken? Alleen wanneer we de moed hebben ook naar de verschillen te kijken, deze durven te benoemen en onze eigen kleuren durven te bekennen, komen we in gesprek en ontmoeten we elkaar in de geestelijke zin van het woord.

Ik noem mezelf een overtuigd spiritueel christen. Dit betekent dat ik enerzijds die heilige kern altijd voor ogen houd: de verlossing door Jezus Christus. Aan de andere kant is er een spirituele dimensie binnen het traditioneel christendom verloren gegaan, die ook erg belangrijk is. Die spirituele dimensie geeft ruimte aan intuïtieve godservaring en de verbinding met Gods engelenwereld. Maar het samengaan van deze twee werelden - die van oorsprong ten diepste één zijn - maakt juist dat ik voor veel christenen te spiritueel ben en voor de 'spirituelen' te christelijk. Dat bleek ook uit het voorstel van Ankh Hermes om Christus' naam maar te vervangen door 'het licht'. Het spreekt voor zich dat we ons niet moeten laten verleiden daaraan toe te geven, hoewel ik geen enkele moeite heb met mensen die wel over 'het licht' spreken.

Het heeft geen zin krampachtig terughoudend met onze eigen visie om te gaan, uit angst de ander te kwetsen. Want hetzelfde respect dat we voor de ander opbrengen, mogen we ook van hem of haar verwachten. Als dat vertrouwen er niet is, heeft een dialoog geen enkele zin. Een dialoog, waarin we elkaar in verscheidenheid ontmoeten, kan alleen plaatsvinden in een sfeer van wederzijdse tolerantie. Het is juist die verscheidenheid, die dialoog en wederzijdse aanvulling stimuleert. Dan betekent de dialoog dat we op zoek gaan naar elkaars essentie.

Daarbij is het belangrijk trouw te blijven aan onze eigen essentie en daar niet terughoudend in te zijn.

Jezus zei tegen Zijn leerlingen dat zij het zout van de aarde zijn. Maar als het zout zijn smaak verliest, hoe kan het dan weer tot zout gemaakt worden? Het dient nergens meer voor, het wordt weggegooid en vertrapt. (Matt. 5:13)

We moeten onze unieke kleuren krachtig tonen, anders verliezen we onze kracht. Dit betekent ook dat we niet met alle winden mogen meewaaien en bereid moeten zijn ook de verschillen te benoemen. Dan staan we in de geestkracht van Johannes en zijn we innerlijk vrij.

Inspiratie

“Door als de mens Jezus geboren te worden, op aarde te leven en te sterven, heeft Christus het offer gebracht waardoor de verbinding tussen Hem en alle gevallenen kon worden hersteld. Vanaf dat moment is de geestelijke eenheid, die door de val uit de hemel verbroken was, geheeld.

Een ieder die zijn of haar bewustzijn voor deze herstelde realiteit opent, is werkelijk één met Christus. Wat Hij bereikt en overwonnen heeft, hebben jullie bereikt en overwonnen, zonder enige uitzondering.

Door jullie eenheid met Hem kunnen jullie ‘in Hem bidden’ tot God de Vader.

Dit ‘in Hem bidden’ - door in Hem te zijn en te blijven - is meer dan een gebed alleen.

Het is ook bedoeld als een levenshouding van waaruit je je leven op aarde beleeft en vormgeeft.”

Gebed

Lieve God,

leer mij krachtig te zijn in mijn geloof.

Het geloof dat ik één ben met Christus,

dat mijn geestelijke identiteit volledig is vernieuwd.

Want door dit geloof in de verlossing door Jezus

komt er een nieuwe geestkracht in mij vrij:

de heilige Geest (of het Christusbewustzijn).

Dat ik door Uw geestkracht mijn unieke kleuren mag tonen.

Dat ik mij niet zal laten leiden door wat anderen van mij vinden.

Dat ik met respect voor de ander mijn eigen waarheid zal laten zien.

Dat mijn mond zo een eenvoudig maar krachtig instrument van Uw Woord mag zijn.

Dat ik niet zal vertrouwen op mijn eigen kracht, maar op die van U.

Want Jezus Christus aanvaard ik als mijn verlosser, waardoor ik voor eeuwig vrij ben.

Amen.

